

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26.03.2004, sp. zn. 11 Tdo 320/2004, ECLI:CZ:NS:2004:11.TDO.320.2004.1

Číslo: 13/2005

Právní věta: Násilím proti jinému ve smyslu § 234 odst. 1 tr. zák. je především útok přímo proti tělu napadené osoby, a to zpravidla proti tomu, kdo má věc, které se pachatel chce tímto způsobem zmocnit, u sebe. Násilí podle tohoto ustanovení je však užito proti jinému i tehdy, když pachatel fyzickou silou působí na věc, která jako překážka napadenou osobu chrání před přímým útokem, pokud odstranování této překážky je současně prostředkem nátlaku na vůli napadeného, přičemž pachatel tak činí v úmyslu násilím se zmocnit věci, kterou má napadený ve svém držení (např. pachatel útočí na sklo a dveře automobilu, v němž je napadená osoba uzamčena, aby se zmocnil její věci).

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 26.03.2004

Spisová značka: 11 Tdo 320/2004

Číslo rozhodnutí: 13

Číslo sešitu: 3

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Loupež

Předpisy: § 234 odst. 1 tr. zák.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněného A. C. proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 11. 2003, sp. zn. 12 To 511/2003, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Okresního soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 1 T 62/2003.

Z odůvodnění:

Obviněný A. C. byl rozsudkem Okresního soudu v Hradci Králové sp. zn. 1 T 62/2003, ze dne 26. 9. 2003, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 12 To 511/2003, ze dne 26. 11. 2003, uznán vinným trestným činem loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák. spáchaným ve spolupachatelství s V. S. a V. K. Za to byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání čtyř let, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou. Vedle toho mu byl uložen trest vyhoštění na dobu deseti let a trest propadnutí věci, a to konkrétně mobilního telefonu zn. Nokia 3210 šedé barvy s koženkovým pouzdem černé barvy a nože typu motýlek s délkou čepele 10 cm.

Citovaný rozsudek Okresního soudu v Hradci Králové napadl obviněný odvoláním, které Krajský soud v Hradci Králové jako soud odvolací svým usnesením podle § 256 tr. ř. jako nedůvodné zamítl. Opis tohoto usnesení byl obviněnému A. C. doručen dne 31. 12. 2003, jeho obhájci dne 18. 12. 2003 a příslušnému státnímu zastupitelství téhož dne.

Podle skutkových zjištění soudů obou stupňů se obviněný uvedeného trestného činu dopustil tím, že po předchozí domluvě s V. S. a V. K. v noci ze 14. 10. 2002 na 15. 10. 2002 kolem 24.00 hodin v katastru obce Č., na parkovišti u hotelu A., společně požadovali po řidičích kamiónů tovární značky Mercedes N. Š. a T. D. pod různými pohrůzkami násilím vydání finanční částky ve výši 5% z celkové částky, kterou u sebe mají, jako poplatek za průjezd Českou republikou a poté, co jim nebylo vyhověno, snažili se násilím kamióny otevřít, vniknout do nich a takto získat požadovanou finanční částku.

Proti citovanému usnesení Krajského soudu v Hradci Králové podal obviněný A. C. prostřednictvím svého obhájce dovolání, které opřel o důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

Obviněný se domnívá, že rozhodnutí vydaná soudy prvního a druhého stupně spočívají na nesprávném právním posouzení stíhaného skutku. Má totiž za to, že jeho jednání nenaplnilo po formální stránce všechny zákonné znaky skutkové podstaty trestného činu loupeže, neboť on ani jeho společníci V. S. a V. K. neužili vůči poškozeným řidičům kamiónů v inkriminovanou dobu žádného přímého násilí ani pohrůžky bezprostředního násilí, takže skutkovým zjištěním soudů obou stupňů odpovídá právní kvalifikace jejich jednání toliko jako mnohem méně závažného trestného činu vydírání podle § 235 odst. 1 tr. zák. V tomto kontextu obviněný A. C. zdůrazňuje, že během provedení dokazování nevyšlo najevo nic, co by svědčilo o tom, že v posuzovaném případě bylo poškozeným vyhrožováno použitím bezprostředního násilí, a poukazuje na to, že o ničem takovém nevyprávěli ani samotní poškození. Stejně tak nikdo z nich netvrdil, že by vůči nim bylo přímo užito násilí. Soudy obou stupňů za této situace zahrnuly mezi svá skutková zjištění, jak připomíná obviněný, jedinou formu násilí, a to pokus V. S. násilím otevřít dveře kamiónů. V návaznosti na to obviněný vyslovuje přesvědčení, že tato forma násilí směřující proti majetku poškozených, nikoliv přímo vůči jejich osobám, nemůže naplnit pojmové znaky loupeže ve smyslu § 234 tr. zák.

S ohledem na to obviněný navrhuje, aby Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení Krajského soudu v Hradci Králové i jemu předcházející rozsudek Okresního soudu v Hradci Králové a tomuto soudu přikázal, aby věc znovu projednal a rozhodl, případně aby sám rozhodl nově o jeho vině trestným činem vydírání podle § 235 odst. 1 tr. zák. a uložil mu přiměřeně mírnější trest.

Nejvyšší státní zástupkyně se k podanému dovolání obviněného A. C. do dne rozhodnutí Nejvyššího soudu o něm nevyjádřila.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) především zkoumal, zda má dovolání obviněného A. C. všechny obsahové a formální náležitosti, zda bylo podáno včas a oprávněnou osobou a zda poskytuje podklad pro věcné přezkoumání napadeného rozhodnutí či zda tu nejsou důvody pro odmítnutí dovolání. Přitom Nejvyšší soud dospěl k následujícím závěrům:

Podle § 265a odst. 1 tr. ř. lze dovoláním napadnout pouze pravomocné rozhodnutí soudu ve věci samé, jestliže soud rozhodl ve druhém stupni a zákon to připouští. V posuzovaném případě je napadeným rozhodnutím usnesení Krajského soudu v Hradci Králové jako odvolacího soudu, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně o vině i o trestu obviněného A. C. [§ 265a odst. 2 písm. h) tr. ř.]. Proti takovému druhu rozhodnutí je dovolání obecně přípustné. Dovolání podal obviněný prostřednictvím obhájce JUDr. J. S., bylo proto podáno osobou oprávněnou ve smyslu § 265d odst. 1 písm. b) a odst. 2 tr. ř. K podání dovolání došlo u Okresního soudu v Hradci Králové dne 4. 2. 2004, tj. v místě a ve lhůtě podle § 265e tr. ř.

Vzhledem k tomu, že dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v § 265b tr. ř., soustředil se Nejvyšší soud předně na posouzení otázky, zda obviněným uplatněný dovolací důvod lze považovat za důvod vymezený v uvedeném ustanovení zákona, jehož existence je zároveň podmínkou provedení věcného přezkumu napadeného rozhodnutí dovolacím soudem (§ 265f odst. 1 tr. ř.).

Z dovolání podaného obviněným A. C. přitom Nejvyšší soud zjistil, že za uplatněný dovolací důvod označuje skutečnosti uvedené v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., tedy to, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. To však samo o sobě neznamená, že věcně tento dovolací důvod skutečně uplatnil. Platí totiž, že z jiného důvodu, než je uveden v § 265b tr. ř., je dovolání podáno i v případě, kdy je v něm sice citováno některé z ustanovení § 265b tr. ř., ale ve skutečnosti jsou vytýkány vady, které zákon jako důvod dovolání nepřipouští. Právě tato situace přitom v daném případě částečně nastala.

Podstatou námitek obviněného je tvrzení, že se během jednání s poškozenými řidiči kamiónů N. Š. a T. D. v noci ze 14. 10. 2002 na 15. 10. 2002 vůči nim nedopustil žádného násilí ani nikomu z nich použitím násilí nevyhrožoval. Stejně tak odmítá, že by násilí nebo pohrůžky bezprostředního násilí vůči nim použili jeho společníci V. S. a V. K. To pak tvoří podstatu jeho argumentace o absenci klíčových zákonných znaků trestného činu loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák., jehož spácháním byl uznán vinným, a z toho také dovozuje, že jeho jednání mělo být posouzeno toliko jako vydírání ve smyslu § 235 odst. 1 tr. zák.

Tento názor obviněného je nepochybně v obecné rovině právním závěrem, avšak obviněný ho částečně dovozuje z odlišné verze skutkového děje, než jaký vzaly za prokázaný soudy obou stupňů. Ve skutkové rovině se obviněný a oba tyto soudy liší ohledně toho, zda bylo poškozeným řidičům kamiónů v souvislosti s vyslovenými požadavky na vydání peněz vyhrožováno použitím bezprostředního násilí či nikoliv. Zatímco oba tyto soudy učinily závěr, že tomu tak bylo, obviněný tvrdí opak. Podstatou tvrzeného dovolacího důvodu v této části dovolací argumentace obviněného – byť nevyjádřenou zcela otevřeně – je tak námitka nesprávnosti skutkových zjištění, ze kterých vycházely soudy obou stupňů. Podmínku pro jiné právní posouzení svého jednání totiž v tomto ohledu obviněný dovozuje nikoli z jiného právního posouzení skutku popsáno v rozsudku Okresního soudu v Hradci Králové, ale z odlišných skutkových okolností, než jaké soud vzal v úvahu.

Jak ovšem vyplývá z ustanovení § 265b odst. 1 tr. ř., důvodem dovolání nemůže být samo o sobě nesprávné skutkové zjištění, neboť takový důvod zde zahrnut není. Dovolání není dalším odvoláním, ale je mimořádným opravným prostředkem určeným k nápravě výslovně uvedených procesních a hmotně právních vad. Proto dovolání není možné podat ze stejných důvodů a ve stejném rozsahu jako odvolání a dovoláním se nelze úspěšně domáhat jak revize skutkových zjištění učiněných soudy prvního a druhého stupně, tak ani přezkoumávání jimi provedeného dokazování. Těžiště dokazování je totiž v řízení před soudem prvního stupně a jeho skutkové závěry je oprávněn doplňovat, popřípadě korigovat jen odvolací soud, který za tím účelem může provádět dokazování (§ 259 odst. 3, § 263 odst. 6, 7 tr. ř.). Dovolací soud není obecnou třetí instancí, v níž by mohl přezkoumávat jakékoli rozhodnutí soudu druhého stupně. Přezkoumávat správnost a úplnost skutkových zjištění, a to ani v souvislosti s právním posouzením skutku či jiným hmotně právním posouzením, nemůže dovolací soud už jen z toho důvodu, že není oprávněn bez dalšího přehodnocovat provedené důkazy, protože – na rozdíl od soudu prvního stupně a odvolacího soudu – nemá možnost podle zásad ústnosti a bezprostřednosti v řízení o dovolání tyto důkazy sám provádět, jak je zřejmé z omezeného rozsahu dokazování v dovolacím řízení podle § 265r odst. 7 tr. ř.

Dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., který uplatnil obviněný A. C., je přitom po právní stránce vymezen tak, že předpokladem jeho existence je nesprávná aplikace hmotného práva, ať již jde o hmotně právní posouzení skutku nebo o hmotně právní posouzení jiné skutkové okolnosti. Vyvozování skutkových závěrů z důkazů a ustalování skutkových zjištění ovšem neupravuje hmotné

právo, ale předpisy trestního práva procesního, zejména pak ustanovení § 2 odst. 5, 6, § 89 a násl., § 207 a násl. tr. ř. Jestliže tedy obviněný A. C. ve svém dovolání namítá nesprávnost právního posouzení skutku, ale tento svůj názor částečně dovozuje z odlišné verze skutkového stavu, pak jím v této části nevytýká vady při aplikaci hmotného práva, nýbrž porušení procesních ustanovení. Porušení určitých procesních ustanovení sice může být rovněž důvodem k dovolání, nikoli však podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., ale jen v případě výslovně stanovených jiných dovolacích důvodů [zejména podle § 265b odst. 1 písm. a), b), c), d), e), f) a l) tr. ř.], které obviněný neuplatnil.

Z uvedené právní konstrukce zároveň vyplývá, že při posuzování oprávněnosti tvrzení dovolatele o existenci dovolacího důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je dovolací soud vždy vázán konečným skutkovým zjištěním, které ve věci učinily soudy prvního a druhého stupně. V trestní věci obviněného A. C. to pak znamená, že pro dovolací soud je rozhodující skutkové zjištění, podle něhož se obviněný dopustil jednání tak, jak je uvedeno v rozsudku soudu prvního stupně, s jehož skutkovými závěry se odvolací soud ztotožnil. To platí i ohledně skutkového zjištění, že si obviněný A. C. společně s V. S. a V. K. vynucovali na poškozených řidičích vydání požadovaných finančních hotovostí pohrůzkami bezprostředního násilí. Takto zjištěnému skutkovému stavu - popsánému rámcově ve výroku o vině rozsudku soudu prvního stupně a rozvedenému podrobněji v odůvodnění rozhodnutí soudů obou stupňů - pak odpovídá právní závěr vyjádřený v posouzení daného skutku jako trestného činu loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák. spáchaného ve spolupachatelství ve smyslu § 9 odst. 2 tr. zák. Nemohou tedy obstát námitky obviněného proti takto použité právní kvalifikaci zpochybňující naplnění objektivní stránky a formálních znaků skutkové podstaty uvedeného trestného činu.

To nicméně neznamená, že rozhodnutí soudů obou stupňů jsou zcela bezvadná. V tomto kontextu je na místě připustit, že popis daného skutku obsažený ve výroku o vině rozsudku Okresního soudu v Hradci Králové není úplně přesný pokud jde o vymezení obsahu a forem pohrůžek použití násilí adresovaných obviněným a jeho spolupachateli poškozeným řidičům. V tomto případě se však jedná jen o procesní nedostatek v náležitostech rozsudku (§ 120 odst. 3 tr. ř.), nikoli o nesprávné právní posouzení skutku. Příslušná skutková zjištění jsou totiž detailněji specifikována v odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně i v usnesení odvolacího soudu a tím pokrývají všechny zákonné znaky použité právní kvalifikace, včetně použití pohrůžek bezprostředního násilí v úmyslu zmocnit se cizích peněz. Soud prvního stupně na základě provedené dokazování zjistil (a odvolací soud se s tímto jeho zjištěním plně ztotožnil), že obviněný A. C. jednal v inkriminovanou dobu na základě předchozí domluvy společně s V. S. a V. K. Všichni tři přitom na litevských řidičích N. Š. a T. D. požadovali vydání finanční hotovosti ve výši 5 % z celkové částky, kterou měli u sebe, a to jako „poplatek za průjezd Českou republikou“, a když jim nebylo vyhověno, použili na adresu obou řidičů pohrůžek použití násilí, obstoupili kabiny jejich kamiónů a snažili se je násilím otevřít, dostat se dovnitř a tam se zmocnit nalezených finančních prostředků. Všechny tyto rozhodné skutkové okolnosti jsou výslovně vyjádřeny v tzv. skutkové větě výroku o vině rozsudku soudu prvního stupně. Jediné, co v tomto výroku není jednoznačně specifikováno, je to, jakou formu násilí použil obviněný a jeho spolupachatelé ve snaze dostat se do kamiónů a co bylo konkrétním obsahem jimi použitých pohrůžek násilí. Obecný závěr o tom, že „pod různými pohrůzkami násilím požadovali po řidičích vydání finanční hotovosti“ a že poté, co jim řidiči odmítli vyhovět, „se násilím snažili kamióny otevřít“, však soud prvního stupně konkretizuje v odůvodnění svého rozsudku tím, že když obstoupili kabiny řidičů, opakovaně jim přikazovali, aby vydali peníze nebo „je k tomu donutí“, „pustí se do toho“, „zavolají kolegy“, „rozbijí dveře a dostanou se dovnitř“ a tyto pohrůžky, které u napadených řidičů vyvolaly nejen obavy z odcizení peněz, ale i z toho, že by je mohli zabít, doprovázeli lomcováním jejich kabinami, pokusy o otevření zámků za pomoci nožů a snahou o násilné vykloupení nebo stažení skleněných okének. Veškeré toto jejich jednání podle závěrů soudů obou stupňů směřovalo k tomu, aby se dostali do fyzického kontaktu s řidiči a překonali jejich odpor. Ve chvíli, kdy V. S. visel na sklu kabiny jednoho z kamiónů a ostatní stáli kolem, se však na místě objevila

policejní hlídka, která je následně zadržela. Samotní řidiči kamiónů přitom ve strachu ujeli, neboť si neuvědomili, že zasahují policisté a obávali se kompliců útočníků.

Tyto skutkové závěry činí soudy obou stupňů na základě výpovědí řidičů N. Š. a T. D. a policistů R. Č. a J. S. Za této situace nemohou obstát tvrzení obviněného A. C. o absenci skutkových zjištění soudu prvního stupně ve vztahu k naplnění znaku „použití pohrůžky bezprostředního násilí v úmyslu zmocnit se cizí věci“ ve smyslu § 234 tr. zák. Ve výroku o vině rozsudku soudu prvního stupně uvedená zjištění – „požadovali po řidičích pod pohrůžkami násilí vydání finanční hotovosti“ a „snažili se násilím kamióny otevřít, vniknout do nich a získat požadovanou finanční částku“ – vyjadřující podstatu trestného jednání obviněného a jeho spolupachatelů, současně zřetelně vypovídají o jeho úmyslné povaze.

V této souvislosti považuje Nejvyšší soud s ohledem na argumentaci použitou obviněným A. C. za důležité připomenout, že pohrůžkou bezprostředního násilí ve smyslu § 234 tr. zák. je míněna pohrůžka takovým násilím, které má být vykonáno ihned, nepodrobí-li se napadený vůli útočníka. O trestný čin loupeže tedy jde i tehdy, jestliže pachatel jedná v úmyslu zmocnit se cizí věci v bezprostřední časové návaznosti na pohrůžku bezprostředního násilí. Pohrůžka bezprostředního násilí v úmyslu zmocnit se cizí věci přitom nemusí být vyjádřena výslovně – i když zpravidla tomu tak bude – ale postačí i konkludentní jednání. Takovým jednáním může být například obstoupení napadeného a napřahování k úderu, ale i aktivita směřující k překonání překážky bránící přímému fyzickému kontaktu útočníka s napadeným doprovázená výrazy či posunky, z nichž vyplývá odhodlání útočníka použít ihned násilí. To pochopitelně platí pouze za předpokladu, že z takového jednání a z ostatních okolností je zřejmé, že k násilí dojde ihned, nepodrobí-li se napadený vůli útočníka. Trestný čin loupeže je za této situace dokonán již samotným užitím pohrůžky bezprostředního násilí proti napadenému v úmyslu zmocnit se cizí věci, aniž by bylo třeba, aby byl tento úmysl uskutečněn. Z toho je zřejmé, že k spáchání tohoto trestného činu obviněným A. C. a jeho spolupachateli plně postačovalo již použití výše citovaných slovních příkazů a výhrůžek na adresu napadených řidičů doprovázených obstoupením kabin jejich kamiónů a pokusy o vniknutí do nich, neboť z okolností nepochybně vyplývalo – jak dovodily soudy obou stupňů – odhodlání všech tří útočníků překonat odpor napadených řidičů a ihned se násilím zmocnit požadované finanční hotovosti.

Celkově vzato lze tedy shrnout, že dovolacími námitkami obviněného A. C. zpochybňujícími skutkové závěry soudů obou stupňů o použitých pohrůžkách bezprostředního násilí v úmyslu zmocnit se peněz napadených řidičů ve skutečnosti není vytýkáno nesprávné právní posouzení předmětného skutku ani jiné nesprávné hmotně právní posouzení, proto tyto námitky nespádají pod dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Obviněný totiž v této části dovolací argumentace v podstatě nezpochybňuje právní závěry učiněné v napadeném rozhodnutí, ale své výhrady zaměřuje výlučně proti správnosti skutkových zjištění, která se stala podkladem pro příslušné právní posouzení daného skutku. Samotná skutková zjištění, přestože mohou mít vliv na právní posouzení skutku nebo na jiné hmotně právní posouzení, ovšem Nejvyšší soud nemůže v dovolacím řízení přezkoumávat, jak bylo výše zdůrazněno. V tom rozsahu, v němž podané dovolání opíralo existenci uplatněného dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. o námitky proti skutkovým zjištěním, bylo přitom podáno z jiného důvodu, který není dovolacím důvodem [§ 265i odst. 1 písm. b) tr. ř.].

Citovanému dovolacímu důvodu částečně odpovídají jen ty výhrady obviněného A. C., jimiž zpochybňuje závěry soudů obou stupňů ohledně toho, že znak užití násilí ve smyslu § 234 tr. zák. byl naplněn již samotnými násilnými pokusy o vniknutí do kabin kamiónů napadených řidičů, aniž by došlo k bezprostřednímu fyzickému útoku na ně, tedy k přímému zásahu do jejich tělesné integrity. Obviněný totiž ve svém dovolání namítá, že se jednalo pouze o útok na jejich majetek, jímž se nedopustil násilí vůči nim jak to má na mysli ustanovení § 234 tr. zák.

Nejvyšší soud se s tímto právním názorem obviněného neztotožňuje a ve shodě se soudy prvního a

druhého stupně má za to, že nemůže obecně obstát. Pojem násilí sice není v trestním zákoně definován, nepochybně však je třeba při jeho výkladu vždy vzít v úvahu souvislost, v níž jej je použito. V tomto kontextu lze rozlišovat násilí ve formě vis absoluta, tj. násilí, které zcela vylučuje volní chování napadeného (například po jeho svázání), a násilí ve formě vis compulsiva, tj. násilí, které nemá za cíl zcela vyřadit vůli napadeného, ale působit na jeho psychiku s cílem přinutit jej, aby se podrobil nátlaku a ukončil svůj odpor (například bitím doprovázeným určitými požadavky). V obou případech je přitom pro násilí charakteristické použití fyzické síly k překonání nebo zamezení odporu, a to bez ohledu na to, zda už kladeného nebo jen očekávaného. Z logiky věci vyplývá, že násilím proti jinému ve smyslu § 234 tr. zák. je především útok přímo proti tělu určité napadené osoby, i když nemá za následek újmu na jejím zdraví. Zpravidla přitom takový útok směřuje proti tomu, kdo má věc u sebe. Lze je však spáchat i na jiné osobě, například na někom blízkém bezprostřední oběti, na jejíž vůli je tak působeno ve snaze přimět ji k vydání požadované věci. Vyloučeno však není ani to, aby násilí ve smyslu § 234 tr. zák. působilo na věc, pokud je prostředkem nátlaku na vůli bezprostřední oběti (poškozeného). Z uvedeného je zřejmé, že rozhodující není to, na koho nebo na co použitá fyzická síla přímo působí, ale že jí je použito jako prostředku nátlaku na vůli napadeného s cílem překonat nebo zamezit jím kladený nebo očekávaný odpor, pokud poškozený tento útok vnímá jako působení na svou vůli (srov. rozhodnutí č. 53/1976-IV. Sb. rozh. tr., stanovisko uveřejněné pod č. 1/1980 Sb. rozh. tr.). Při splnění této podmínky lze mít za to, že je násilí užito proti osobě ve smyslu § 234 tr. zák. i tehdy, když napadené osobě přímo nepůsobí fyzickou újmu a na její vůli vyvíjí nátlak prostřednictvím působení na určitou věc. Zcela zjevně pak jde o násilí v tomto smyslu pokud útočník fyzickou silou působí na věc, která napadenou osobu brání před přímým útokem nebo před přímou újmou na zdraví, a činí tak v úmyslu násilím se zmocnit věci, kterou má napadená osoba ve svém držení. Útočník totiž za této situace chce násilím působit na napadenou osobu, ale mezi ním a ní tvoří překážku určitá věc, která mu brání v tom, aby mohl svou silou působit přímo na její tělo (je přitom nerozhodné, zda je to zeď, nepropustný oděv nebo jiná dostatečně pevná překážka). Jestliže ve snaze odstranit ji na ni působí fyzickou silou, lze mít za to, že již jde o násilí proti napadené osobě, kterou chrání. Právě takováto situace přitom nastala v posuzovaném případě. Napadení řidiči byli uzavřeni v kabinách svých kamiónů a obviněný A. C. se svými spolupachateli se násilím pokoušeli otevřít zámky od jejich dveří a jejich okénka, aby si vynutili přístup přímo k nim a užitím násilí proti nim překonali jejich odpor a zmocnili se jejich peněz. Použitá síla tedy byla od počátku namířena proti napadeným řidičům. Cílem útočníků nebyla destrukce zámků dveří od kabin kamiónů a skel jejich oken, ale vynucení si vydání požadovaných finančních prostředků. Ve světle těchto skutečností a výše rozvedených skutkových zjištění soudů obou stupňů tedy nemůže obstát právní názor obviněného A. C. v tom smyslu, že on ani jeho spolupachatelé se vůbec nedopustili násilí ve formě, kterou má na mysli ustanovení § 234 tr. zák.

Nejvyšší soud tedy neshledal důvodu k pochybnostem o správnosti závěru Okresního soudu v Hradci Králové a Krajského soudu v Hradci Králové, který učinily ve svých rozhodnutích, a podle něhož obviněný A. C. kolem půlnoci ze 14. 10. 2002 na 15. 10. 2002 na parkovišti u hotelu A. v obci Č. společně s V. S. a V. K. užil násilí a pohrůžky bezprostředního násilí proti litevským řidičům kamiónů N. Š. a T. D. ve snaze přimět je k vydání finanční hotovosti ve výši 5 % z celkové částky, kterou u sebe měli. Soud prvního stupně proto nikterak nepochybil, pokud jeho jednání kvalifikoval jako trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák., a soud druhého stupně správně svým usnesením nevyhověl odvolání obviněného a ponechal nedotčen výrok o jeho vině i o trestu rozsudku soudu prvního stupně.

Nejvyšší soud na podkladě těchto skutečností dospěl k závěru, že obviněný A. C. podal dovolání proti rozhodnutí, jímž nebyl naplněn uplatněný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Protože však jeho dovolání bylo částečně opřeno o námitky, které by za jiných okolností mohly být dovolacím důvodem podle citovaného zákonného ustanovení, ale tyto námitky Nejvyšší soud neshledal z výše uvedených důvodů opodstatněnými, dovolání podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl jako zjevně

neopodstatněné.

Za podmínek uvedených v § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. bylo o odmítnutí dovolání rozhodnuto v neveřejném zasedání.